

סדר בדיקת חמץ

המנהג להניח פתיתי חמץ קשה זמן מה קודם הבדיקה כדי שימצאם הבודק. ועל פי הקבלה יש להניח עשרה פתיתים. וקודם שיתחיל לבדוק יברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל בְּעוֹר חֲמֵץ:

וצריך לחפש לאור הנר בכל המחבואות גם בסדקים שבקרקע. ולא ידבר בין הברכה לתחלת הבדיקה אפילו מענייני הבדיקה. ונכון שלא ישיח, שלא מענייני הבדיקה, כל זמן בדיקתו. ויעמיד מבני ביתו אצלו לשמוע הברכה, שיבדקו איש במקומו, ולא ישיחו בינתיים. ויזהרו לבדוק תחלה בחדר הסמוך למקום ששמעו הברכה, ולא ילכו לבדוק תיכף אחר הברכה לחדר אחר. ואחר הבדיקה יזהרו, בחמץ שמשׂייר להצניעו למחר לשרפה או לאכילה, לשמרו שלא יוליכוהו אנה ואנה, שלא יתפרר ויתגרר ממנו על ידי תינוקות או עכברים. וגם צריך לבטל אחר הבדיקה ויאמר:

כָּל-חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְאָבָא בְּרִשׁוּתֵי דְלָא חֲמִיתִיה וְדָלָא בְּעֶרְתִּיה וְדָלָא יִדְעָנָא לִיה לְבַטַּל וְלִהוּי הֶפְקֵר כְּעַפְרָא דְאַרְעָא:
 (תרגום: כל-שאור וחמץ שיש ברישותי, שלא ראיתיו, ושלא פניתיו, ושלא ידוע לי, יבטל ויהא הפקר כעפר הארץ):

ביום י"ד בשעה ה' יעשה לו מדורה בפני עצמו וישרפנו ויבטלנו. ובביטול היום יאמר:

כָּל-חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְאָבָא בְּרִשׁוּתֵי דְחֲזִיתִיה וְדָלָא חֲזִיתִיה דְחֲמִיתִיה וְדָלָא חֲמִיתִיה דְבְּעֶרְתִּיה וְדָלָא בְּעֶרְתִּיה לְבַטַּל וְלִהוּי הֶפְקֵר כְּעַפְרָא דְאַרְעָא:

(תרגום: כל-שאור וחמץ שיש ברישותי, שראיתיו ושלא ראיתיו (מעולם), שראיתיו ושלא ראיתיו (פעם), שפניתיו ושלא פניתיו, יבטל ויהא הפקר כעפר הארץ):

ויש לשרוף עשרה פתיתים ובשעת שריפת החמץ יאמר זה:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ כְּשֵׁם שְׁאֵנִי מְבַעַר חֲמֵץ מִבֵּיתִי וּמִרְשׁוּתֵי כֶּךָ תִּבְעַר אֶת כָּל הַחֲיִצוֹנִים וְאֶת רוּחַ הַטְּמֵאָה תִּעְבִּיר מִן הָאָרֶץ וְאֶת יִצְרָנוּ הֶרַע תִּעְבִּירָהוּ מֵאַתְנֹו וְתַתֵּן לָנוּ לֵב בָּשָׂר לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת וְכָל סִטְרָא אַחֲרָא וְכָל הַקְּלָפוֹת וְכָל הַרְשָׁעָה בְּעִשָׂן תִּכְלֶה וְתִעְבִּיר מִמְּשַׁלַּת זָרוֹן מִן הָאָרֶץ וְכָל הַמְּעִיקִים לְשִׁכְנֵיהָ תִּבְעַרֶם בְּרוּחַ פֶּעַר וּבְרוּחַ מִשְׁפָּט כְּשֵׁם שֶׁבְּעֶרְתָּ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת אֱלֹהֵיהֶם בַּיָּמִים הָהֵם וּבְזִמְנֵי הַזֶּה אָמֵן סְלֵה:

סדר קרבן פסח

"ונשלמה פרים שפתינו" ותפלת מנחה היא במקום תמיד של בין-הערבים, ובזמן שביית המקדש היה קיים, היה הפסח נשחט אחר תמיד של בין-הערבים. כן ראוי לעסוק בסדר קרבן-פסח אחר תפלת המנחה, ויאמר זה:

קָרְבַּן פֶּסַח מְבִיא מִן הַכֶּבֶשִׂים אוּ מִן הָעֵזִים וְזָכַר בֶּן שָׁנָה וְשׁוֹחֲטוֹ בְּעֶזְרָה בְּכָל מְקוֹם אַחֵר חֲצוֹת אֲרֶבְעָה עָשָׂר דְּקָא וְאַחַר שְׁחִיטַת תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים וְאַחֵר הַטֶּבֶת גְּרוֹת שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים. וְאִין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח עַל הַחֲמִין. וְאִם שָׁחַט קֹדֶם לַתְּמִיד, בְּשֵׁר, וּבְלֶבֶד שֶׁיְהֵא אַחֵר מִמָּרְס בְּדַם הַפֶּסַח כְּדִי שְׁלֹא יִקְרַשׁ עַד שֶׁיִּזְרְקוּ דַם הַתְּמִיד, וְאַחֵר כֶּךָ יִזְרְקוּ דַם הַפֶּסַח וְרִיקָה אַחַת בְּגִנְדַּר הַיִּסוּד. וְכִיצַד עוֹשִׂין? שָׁחַט הַשׁוֹחֵט וְקָבַל הַכֹּהֵן הָרִאשׁוֹן שֶׁבְּרֹאשׁ הַשְּׂוֹרָה וְנָתַן לַחֲבֵרוֹ, וְחִבְרוֹ לַחֲבֵרוֹ, וְהַכֹּהֵן הַקְּרוֹב אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ זֹרְקוֹ וְרִיקָה אַחַת בְּגִנְדַּר הַיִּסוּד, וְחוֹזֵר הַכֹּלִי רִיקָן לַחֲבֵרוֹ, וְחִבְרוֹ לַחֲבֵרוֹ, וּמִקְבֵּל לִפְנֵי הַמֶּלֶא תַחֲלָה וְאַחֵר כֶּךָ מַחֲזִיר הַרִיקָן. וְהָיוּ שְׂוֹרוֹת שֶׁל בְּזִיכֵי כֶסֶף וְשְׂוֹרוֹת שֶׁל בְּזִיכֵי זָהָב. וְלֹא הָיוּ לְבְּזִיכֵי שׁוֹלִים שְׁמֵא וְנִיחָם וְיִקְרַשׁ הַדָּם. אַחֵר כֶּךָ תּוֹלִין אֶת הַפֶּסַח וּמְצִיטִין אוֹתוֹ בְּלוֹ וְקוֹרְעִין אוֹתוֹ וּמְמַחִין אֶת קֶרְבֵי עַד שֶׁיֵּצֵא הַפֶּרֶשׁ וּמוֹצִיאִין אֶת הָאִימּוּרִים וְהֵם הַחֲלֵב שֶׁעַל הַקֶּרֶב וְיוֹתֵרֵת הַכֶּבֶד וְבִי כְלִיּוֹת וְהַחֲלֵב שֶׁעַלֵיהֶן וְהָאֵלִיָּה לְעוֹמַת הָעֶזְרָה, וְנוֹתְנֵם בְּכִלֵי שֶׁרֶת וּמוֹלַחֵם וּמְקַטְרֵם הַכֹּהֵן עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ כֹּל אֶחָד לְבָדוֹ. וְהַשְׁחִיטָה וְהַזְרִיקָה וּמַחֲוִי קֶרְבֵי וְהַקְטֵר חֲלִבּוֹ דוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת, וְשֹׂאֵר עֲנִינּוֹ אֵינֶם דוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת. וְכֵן אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַפֶּסַח לְבֵית שֶׁחָל בְּשֶׁבֶת אֶלָּא בֵּית הָאֶחָת הֵם מִתְעַכְּבִים עִם פְּסַחֵיהֶם בְּהַר הַבַּיִת וְהַכֹּהֵן הַשְּׂנִיָּה יוֹשֶׁבֶת לָהּ בַּחֵיל וְהַשְּׁלִישִׁית בְּמִקְוֵה עוֹמְדָתָה. חֲשֻׁבָה, יֵצְאוּ וְצִלוּ פְסַחֵיהֶם. בְּשֶׁלֶשָׁה כַתּוֹת הַפֶּסַח נִשְׁחַט וְאֵין כַּת פְּחוּתָהּ מִשְׁלֵשִׁים אֲנָשִׁים. נִכְנָסָה כַת הָרִאשׁוֹנָה נִתְמַלְּאָה הָעֶזְרָה נוֹעֲלִין אוֹתָהּ. וּבְעוֹד שֶׁהֵם שׁוֹחֲטִין וּמְקַרְבִּין אֶת הָאִימּוּרִים קוֹרְאִין אֶת הַהֵלֵל. אִם גָּמְרוּ אוֹתוֹ קֹדֶם שֶׁיִּקְרִיבוּ כָּלֶם שׁוֹנִים אוֹתוֹ, וְאִם שָׁנּוּ יִשְׁלְשׁוּ. עַל כֹּל קְרִיאָה תּוֹקְעִין ג' תְּקִיעוֹת תְּקִיעָה תְּרוּעָה תְּקִיעָה. גָּמְרוּ לְהַקְרִיב פּוֹתְחִין הָעֶזְרָה. יֵצְאָה כַת רִאשׁוֹנָה נִכְנָסָה כַת שְׁנִיָּה נוֹעֲלִין דְּלִתּוֹת הָעֶזְרָה. גָּמְרוּ פּוֹתְחִין, יֵצְאָה כַת שְׁנִיָּה נִכְנָסָה כַת שְׁלִישִׁית וּמַעֲשֶׂה כֶלֶן שׁוֹיִן. וְאַחֵר שֶׁיֵּצְאוּ כֶלֶן רּוֹחֲצִין הָעֶזְרָה וְאִפִּילוּ בְּשֶׁבֶת מִפְּנֵי לְכַלּוֹד הַדָּם שֶׁהָיָה בָּהּ. וְכִיצַד הֵיחָה הַרְחִיצָה? אִמַּת הַמַּיִם הֵיחָה עוֹבְרַת בְּעֶזְרָה וְהָיָה לָהּ מְקוֹם לְצֵאת מִמֶּנָּה, וּבְשֶׁרוֹצִין לְהַרְחִיךָ אֶת הַרְצָפָה, סוֹתְמִין מְקוֹם יֵצִיאָתָה וְהָיָה מִתְמַלְּאֵת עַל כֹּל גְּדוּתֶיהָ מִפָּה וּמִפָּה עַד שֶׁהַמַּיִם עוֹלִים וְצִפִּים מִכָּאן וּמִכָּאן וּמְקַבְּץ אֵלֶיהָ כֹּל דָּם וְכֹל לְכַלּוֹד שֶׁהָיָה בְּעֶזְרָה וְאַחֵר כֶּךָ פּוֹתְחִין מְקוֹם יֵצִיאָתָה וְהֵבֵל יוֹצֵא עַד שֶׁנִּשְׁאָר הַרְצָפָה מְנַקָּה וּמְשֻׁפָּה זֶהוּ כְבוֹד הַבַּיִת. וְאִם הַפֶּסַח נִמְצָא טְרִיפָה, לֹא עֵלָה לוֹ עַד שֶׁמְבִיא אַחֵר:

סדר הדלקת נרות

לפני כניסת החג, לכל הפחות 18 דקות קודם שקיעת השמש, מדליקות נשי ובנות ישראל - נר של חג. רווקה מדליקה נר אחד, וגשואה שני נרות ויותר.
 אור הנרות מוסיף ב'שלוש-בית' ובמרגוע בין איש לאשתו, ומאיר למשפחה כולה את כל החג. שעת הדלקת נרות היא עת רצון וזמן מיוחד לבקשות ותפילות.
 בחג שאינו חל בשבת, ניתן להדליק נרות גם לאחר כניסת החג - עלידי העברה מאש קיימת שהודלקה לפני החג. אין להדליק אש חדשה לצורך כך.

לאחר ההדלקה מכסה המדליקה את העיניים ומברכת:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
 במצותיו וצונו להדליק נר של יום טוב:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו
 והגיענו לזמן הזה:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
 במצותיו וצונו להדליק נר של שבת ושל יום טוב:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו
 והגיענו לזמן הזה:

IAC Las Vegas Mishelanu

כשליל הסדר חל בליל שבת אומרים 'שלום עליכם' ו'אשת-חיל'.

שני מלאכים מלווים את האדם בליל שבת בלכתו מבית הכנסת אל שולחן השבת, כאשר רואים המלאכים שולחן ערוך ובית מואר מאחלים הם לבני הבית שיזכו כן בשבת הבאה. אנו מקדמים את פניהם בברכת "שלום עליכם".

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְאֲכֵי הַשָּׁרַת מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּוֹלָךְ מִלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
 (שלוש פעמים)

בּוֹאֲכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּוֹלָךְ מִלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
 (שלוש פעמים)

בְּרַכּוּנֵי לְשֵׁלוֹם מִלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּוֹלָךְ מִלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
 (שלוש פעמים)

צֵאתְכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאֲכֵי עֲלִיּוֹן מִמְּוֹלָךְ מִלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
 (שלוש פעמים)

פי מלאכיו יצוה לך, לשמרה בכל דרכיך;
 וישמר צאתך ובואך, מעתה ועד עולם;

לפני הקידוש אומרים דברי שבח לאשה שטרחת במשך השבוע בעבודות הבית, ובמיוחד בהכנות לשבת קודש. הקטע לקוח מספר "משלי" שכתב שלמה המלך.

(הפסוקים מתחילים בסדר אותיות הא"ב)

אֵשֶׁת-חַיִל מִי יִמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרָּה; בִּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ,
וְשָׁלָל לֹא יִחְסֹר; גְּמַלְתָּהּ טוֹב וְלֹא-רָע, כֹּל יְמֵי חַיֶּיהָ;
דְּרָשָׁה צִמּוֹר וּפְשָׁתִים, וַתַּעַשׂ בְּחָפְזָא פְּפִיָּה; הִיטָה כְּאֵנִיּוֹת סוֹחֵר,
מִמְּוֹרָחַק תָּבִיא לַחֲמָה; וַתִּקֶּם אֶפְעוֹד לַיְלָה, וַתִּתֵּן מָרָף לְבֵיתָהּ,
וַחֵק לְנַעֲרֹתֶיהָ; זָמְמָה שָׂדֶה וַתִּקְחָהּ, מִפְּרֵי כִפְיָה נִטְעָה פָּרֶם;
חָגְרָה בַּעֲזוֹ מְתַנְיָה, וַתֵּאֱמָן זְרוּעֹתֶיהָ; מַעֲמָה כִּי-טוֹב סַחְרָה,
לֹא-יִכְבֶּה בַּלַּיְלָה נֶרָה; יָדֶיהָ שִׁלְחָה כְּבִישׁוֹר, וְכַפְיָה תִּמְכּוּ פֶלֶךְ;
כִּפְיָה פָּרְשָׁה לְעֵנִי, וַיְדִיָּה שִׁלְחָה לְאַבְיוֹן; לֹא-תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֹג,
כִּי כָל-בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים; מִרְבָּדִים עָשְׂתָה-לָּהּ, שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן
לְבוּשָׁה; נֹדַע בְּשַׁעְרִים בַּעֲלָהּ, בְּשִׁבְתּוֹ עִם-זַקְנֵי-אַרְצָא; סָדִין
עָשְׂתָה וַתִּמְכֹּר, וַחֲגוֹר נָתַנָּה לְכַנְעֵנִי; עִז־וְהֶדְר לְבוּשָׁה, וַתִּשְׁחַק
לְיוֹם אַחֲרוֹן; פִּיהָ פָּתְחָה בְּחִכְמָה, וַתּוֹרַת חֵסֶד עַל-לְשׁוֹנָה; צוֹפִיָּה
הַלִּיכּוֹת בֵּיתָהּ, וַלְחָם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל; קָמוּ בְנֵיהָ וַיֵּאשְׁרוּהָ,
בַּעֲלָהּ וַיְהַלְלֶהָ; רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חַיִל, וְאַתְּ עֲלִיַּת עַל-כָּלֵנָה; שִׁקֵּר
הַחַן וְהַבֵּל הִפִּי, אִשָּׁה יִרְאַת-יְיָ הִיא תִתְהַלֵּל; תַּגּוּלָּה מִפְּרֵי יָדֶיהָ,
וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים מַעֲשִׂיהָ;

סדר הגדה

המצרכים לקערה:

זרוע כזכר לקרבן פסח, ביצה כזכר לקרבן חגיגה, מרור לקיום מצוות אכילת המרור, חרוסת לטבילת המרור בחרוסת, כרפס לטבילה במי מלח, חזרת למרור שבאכילת הכורך.

יסדר על שולחנו על גבי קערה שלוש מצות מונחות זו על זו (התחתונה – 'ישראל', עליה 'לוי' ועליה 'כהן'), ועל גבי מפית הפרוסה על שלושתן – מימין: הזרוע וכנגדו הביצה, תחתיהם באמצע המרור ותחת הזרוע החרוסת, וכנגדו תחת הביצה הכרפס ותחת המרור החזרת שעושים כורך:

סימן סדר של פסח

- קִדְּשׁ . וּרְחֵץ . כֶּרֶפֶס .
 - יַחֲץ . מַגִּיד . רְחֵצָה .
 - מוֹצֵיא . מִצָּה . מְרֹר .
 - פוֹרֵךְ . שְׁלַחַן עֹזֵרֶךְ .
 - צְפוּן . בֶּרֶךְ . הַלֵּל .
- נִרְצָה:

כשילול הסדר חל בליל שבת אומרים בלחש לפני הקידוש:

מִזְמוֹר לְדוֹד יְיָ רַעִי לֹא אֶחְסֶר: בְּנֵאוֹת דְּשֵׁא יִרְבִּיצְנִי, עַל־מֵי מְנַחֹת
 יִנְהַלְנִי; נִפְשִׁי יִשׁוּבֵב, יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי־צַדִּיק לְמַעַן שְׁמוֹ; גַּם כִּי־אֶלֶךְ
 בְּגֵיא צְלָמוֹת לֹא־אִירָא רָע, כִּי־אֲתַה עִמָּדִי, שְׂבִמְךָ וּמִשְׁעֲנִתְךָ הִמָּה
 יִנְחֵמְנִי; תַּעֲרֶךְ לִפְנֵי אֲשַׁלַּחַן נֶגֶד צָרְרִי, דִּשְׁנַת בְּשֶׁמֶן רֵאשִׁי, בּוֹסֵי רוּיָה;
 אֵךְ אֲטוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל־יְמֵי חַיִּי, וְשִׁבְתִּי בְּבֵית־יְיָ לְאַרְךָ יָמִים:

דָּא הִיא סְעוּדַתָּא דְּחַקְל תְּפוּחִין קַדִּישִׁין;

אֲתִקְיֵנו סְעוּדַתָּא דְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִמְתָּא, חֲדוּתָא דְּמִלְכָּא קַדִּישָׁא
 אֲתִקְיֵנו סְעוּדַתָּא דְּמִלְכָּא, דָּא הִיא סְעוּדַתָּא דְּחַקְל תְּפוּחִין
 קַדִּישִׁין, וְזַעַר אֲנַפִּין וְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא אֲתֵין לְסַעֲדָא בְּהֵרָה;

קידוש

אתקיננו סעודתא דמלאך עלאה דא היא סעודתא דקודשא בריך הוא ושכינתיה:

מוזגים את הכוס הראשונה. במשך השנה, ראש המשפחה או עורך הסעודה עושה קידוש וכולם שומעים ממנו, אבל בפסח מכיון שיש חיוב ומצוה לשתות 'ארבע כוסות' ממלאים כולם כוס יין (או מיץ ענבים) וכולם יחד קוראים בעמידה את הקידוש. שתיית היין בהסיבה.

כשחלל הסדר חל בליל שבת אומרים:

יום הששי ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם. ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו אשר עשה. ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אותו, כי בו שבת מכל-מלאכתו, אשר-ברא אלהים לעשות:

כשחל בחול מתחילין כאן:

סכרי מרגן ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו במוצותיו. ותתן לנו יי אלהינו באהבה (בשבת: שבתות למנוחה ומועדים לשמחה, חגים וזמנים לששון, את יום (בשבת: השבת הזה ואת יום) חג המצות הזה, ואת יום טוב מקרא קדש הזה זמן חרותנו באהבה), מקרא קדש, זכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים, (ושבת) ומועדי קדשך (בשבת: באהבה וברצון) בשמחה ובששון הנחלתנו: ברוך אתה יי, מקדש (השבת ו) ישראל והזמנים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה:

במוצאי שבת מקדשים לפי סדר: יין, קידוש, נר, הבדלה, זמן:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, בורא מאורי האש:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המבדיל בין קדש לחול. בין אור לחשך. בין ישראל לעמים. בין יום השביעי לששת ימי המעשה. בין קדשת שבת לקדשת יום טוב הבדלת. ואת יום השביעי מששת ימי המעשה קדשת. הבדלת וקדשת את עמך ישראל בקדשתך: ברוך אתה יי המבדיל בין קדש לקדש:

IAC Las Vegas Keshet

ומברך שהחיינו

שותים הכוס בישיבה בהסיבת שמאל (הטייה אלכסונית של הגוף לצד שמאל) דרך חירות (כמנהג האצולה בימי קדם):

זֵרַיִן

ישנה הלכה שכאשר אוכלים דבר שטיבולו במשקה, נוטלים ידים לפניו, ומכיון שאנו הולכים לאכול כרפס טבול במי מלח, נוהגים ליטול ידים לפני כן ללא ברכה.

נטילת הידים: לוקחים את הספל ביד ימין וממלאים בו מים, מעבירים ליד שמאל ונוטלים שלוש פעמים על יד ימין ולאחר מכן שלוש פעמים על יד שמאל ומנגבים הידים.

כֶּרְפַס

הסיבה לאכילת הכרפס היא: אותיות המילה כרפס הן 'ס פרך', כלומר: ששים ריבוא עבדו בפרך במצרים.

לכרפס יש מנהגים רבים, יש האוכלים בצל, יש האוכלים ירק ששמו כרפס ויש הנוהגים לאכול תפוח-אדמה. נוהגים לטבול את הכרפס במי מלח, בכדי להתמיה את התינוקות וכפי שאכן נראה בהמשך שאחת השאלות במה נשתנה היא מדוע מטבילים הלילה.

נוטל פחות מכזית כרפס ויטבול במי מלח או חומץ ויברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הָאָרֶזֶה:

בברכה זו, מכוונים גם על המרור שנאכל בהמשך הסעודה.

יְהִי

חוצים את המצה האמצעית, את החצי הגדול שומרים 'לאפיקומן' והקטן נשאר בין שתי המצות השלימות לסעודה.

מַגִּיד

עיקר המצוה של ליל הסדר היא לספר ביציאת מצרים ובכך מתחילה ההגדה - סיפור יציאת מצרים ועל היותנו לעם מאז אברהם אבינו.

מגלים קצת את המצות, מגביהים את הקערה ומזמינים במילים הבאות הנאמרות בארמית את כל מי שירצה לבוא ולהשתתף עמנו בסעודת ליל הסדר:

הַא לְחֵמָא עֲנִיא דִּי אָכְלוּ אַבְהֵתָנָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם, כּל

דְּכִפְּיִן יִיתִי וְיִיכֹל, כּל דְּצִרְיָד יִיתִי וְיִפְסַח, הַשְׁתָּא הֶכָּא.

לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל, הַשְׁתָּא עֲבָדִין לְשָׁנָה הַבָּאָה

בְּנֵי חוֹרִין:

(תרגום: זהו להם העוני שאכלו אבותינו בארץ מצרים. כל הרוצה יבוא ויאכל. כל הצריך יבוא ויפסח. השנה פאן, לשנה הבאה בארץ ישראל. השנה עבדים, לשנה הבאה בני חורין):

מכסים חזרה את המצות ומסלקים את הקערה לצד אחר. מוזגים כוס שניה וכאן הילדים שואלים מה נשתנה:

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות. שבכל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם אחת. הלילה הזה שתי פעמים: שבכל הלילות אנו אוכלין חמין או מצה. הלילה הזה בלא מצה: שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות. הלילה הזה מרור: שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין ובין מסבין הלילה הזה בלנו מסבין.

מחזירים את הקערה ומגלים שוב קצת מהמצות ואומרים:

עבדים היינו לפרעה במצרים ויציאנו יי אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה, ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים, ואפילו בלנו חכמים בלנו גבונים בלנו יודעים את התורה מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים, וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח:

מעשה ברפי אליעזר ורפי יהושע ורפי אלעזר בן עזריה ורפי עקיבא ורפי טרפון שהיו מסבין בבני ברק, והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית:

אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא, שנאמר למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך, ימי חייך הימים, כל ימי חייך להביא הלילות, וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה, כל ימי חייך להביא לימות המשיח:

ברוך המקום, ברוך הוא, ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא, כנגד ארבעה בני דברה תורה, אחד חכם, ואחד רשע, ואחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול:

חכם מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים אשר צוה יי אלהינו אתכם ואף אתה אומר לו בהלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן:

רשע מה הוא אומר מה העבדה הזאת לכם, לכם ולא לו, ולפי שהוציא את-עצמו מן הפלל כפר בעקרי, ואף אתה הקהה את שניו ואמר לו בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים, לי ולא לו, אלו היה שם לא היה נגאל:

תם מה הוא אומר מה זאת, ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יי ממצרים מבית עבדים.

ושאינו יודע לשאול את פתח לו שנאמר והנחת לבנד ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים.

יכול מראש חדש תלמוד לומר ביום ההוא אי ביום ההוא יכול מבעוד יום תלמוד לומר בעבור זה, בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מצה ומרור מנחים לפניך:

מתחלה עובדי עבודה זרה היו אבותינו ועלשו קרבנו המקום לעבדתו שנאמר ויאמר יהושע אל כל העם כה-אמר יי אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים:

ואקח את אביכם את-אברהם מעבר הנהר ואולך אותו בכל ארץ פנען וארבה (וארץ כתיב) את זרעו ואתן לו את יצחק ואתן ליצחק את-יעקב ואת-עשו ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אתו ויעקב ובניו ירדו מצרים:

פרוך שומר הבטחתו לישראל. פרוך הוא שהקדוש פרוך הוא חשב את הקץ לעשות כמה שאמר לאברהם אבינו בכרית בין הבתרים, שנאמר ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדים וענו אתם ארבע מאות שנה; וגם את הגוי אשר יעבדו הן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול:

מכסים את המצות ומגביהים את הכוס ואומרים:

והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לבלותנו אלא שבכל-דור ודור עומדים עלינו לבלותנו. והקדוש פרוך הוא מצילנו מידם:

מניחים את הכוס ומגלים את המצות:

IAC Las Vegas EDGE

צא ולמד מה בקש לכן הארמי לעשות לעקב אבינו. שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולכן בקש לעקור את הכל. שנאמר ארמי אבד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי שם לגוי גדול עצום ורב:

ויירד מצרימה אנוס על פי הדבור. ויגר שם מלמד שלא ירד יעקב אבינו להשתקע במצרים אלא לגור שם. שנאמר ויאמרו אל פרעה לגור בארץ פאנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ פנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: **במתי** מעט כמה שנאמר בשבועים נפש ירדו אבותיך מצרימה ועתה שמה יי אלהיך פכוכבי השמים לרב: ויהי שם לגוי מלמד שהיו ישראל מצינים שם: גדול עצום כמה שנאמר ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותפלא הארץ אתם: ורב כמה שנאמר ואעבר עליך ואראך מתפוססת בדמיך ואמר לך בדמיך חיי ואמר לך בדמיך חיי: רבבה פצמח השדה נתתיך ותרפי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים שדים נכנו וישעריך צמח ואת ערם ועריה:

ויירעו אתנו המצרים ויענונו, ויתנו עלינו עבדה קשה: וירעו אתנו המצרים כמה שנאמר הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שנאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ: ויענונו כמה שנאמר וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את-פתם ואת-רעמסס: ויתנו עלינו עבדה קשה כמה שנאמר ויעבדו מצרים את בני ישראל בפך: וימרו את-חיייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל-עבדה בשדה את כל-עבדתם אשר עבדו בהם בפך:

ונצעק אל יי אלהי אבותינו, וישמע יי את קלנו וירא את ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו: ונצעק אל יי אלהי אבותינו כמה שנאמר ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה:

וַיִּשְׁמַע יי את-קִלְנוּ כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם
וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-בְּרִיתוֹ אֶת-אֲבֹרָהֶם אֶת-יִצְחָק וְאֶת-
יַעֲקֹב:

וַיֵּרָא אֶת עֲנִינּוֹ זֶה פְּרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּדַּע אֱלֹהִים:

וְאֵת עֲמִלְנוּ אֵלּוּ הַבְּנִיִּים כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֹרָה
תִּשְׁלִיכֻהוּ וְכָל הַבַּת תִּחְיִין: וְאֵת לַחֲצִנּוֹ זֶה הַדְּחָק כְּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר וְגַם רֵאִיתִי אֶת הַלְּחָץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לַחֲצִיִּים אֹתָם:

וַיּוֹצֵאֲנוּ יי מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֹרַע נְטוּיָה וּבְמִרְאָ גְדֹל
וּבְאֹתוֹת וּבְמִפְתִּיִּים: וַיּוֹצֵאֲנוּ יי מִמִּצְרַיִם לֹא עַל
יְדֵי מְלֶאֶךְ וְלֹא עַל יְדֵי שָׂרָף וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ אֵלָא הַקְּדוּשׁ
פְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוֹדוֹ וּבְעֲצָמוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּלִילָה הַזֶּה וְהַפִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד בְּהֵמָה
וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יי: וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה אֲנִי וְלֹא מְלֶאֶךְ. וְהַפִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא שָׂרָף. וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי
וְלֹא הַשְּׁלִיחַ. אֲנִי יי. אֲנִי הוּא וְלֹא אֹחֵר:

בְּיַד חֲזָקָה זֶה הַדְּבָר כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר הִנֵּה יַד יי הַיּוֹיָה בְּמִקְנֶךָ
אֲשֶׁר בְּשֶׁדֶה בְּסוּסִים בְּחִמְרִים בְּגַמְלִים בְּבָקָר וּבְצֹאן דְּבַר
כָּבֵד מְאֹד: וּבְזֹרַע נְטוּיָה זֶה הַחֶרֶב כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר וְחֶרֶב
שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם. וּבְמִרְאָ גְדֹל זֶה גְלוּי שְׁכִינָה
כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר אוֹ הַנִּסָּה אֱלֹהִים לְבֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקְרֵב גּוֹי
בְּמִסַּת בְּאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִיִּים וּבְמִלְחָמָה וּבְיַד חֲזָקָה וּבְזֹרַע נְטוּיָה
וּבְמוֹרָאִים גְּדֹלִים כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יי אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם
לְעִינֵיךָ: וּבְאֹתוֹת זֶה הַמַּטָּה כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר וְאֵת הַמַּטָּה הַזֶּה
תִּקַּח בְּיַדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֶת הָאֹתוֹת: וּבְמִפְתִּיִּים זֶה הַדָּם
כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר וְנָתַתִּי מוֹפְתִיִּים בְּשָׁמַיִם וּבְאֶרֶץ:

בעת אמירת דם ואש ותמרות עשן, שופכים מהגביע שלושה טפטופים לתוך כלי שבור
(ויכוון שהכוס הוא סוד המלכות ושופך מהיין שבתוכו סוד האף והזעם שבה עלידי כח
הבינה לתוך כלי שבור סוד הקליפה שנקראת ארוך):

דָּם וָאֵשׁ וְתִמְרוֹת עֵשֶׂן:

דָּבָר אַחַר בְּיַד חֲזָקָה שְׁתִּים, וּבִזְרַע נְמוּיָה שְׁתִּים, וּבְמִרְא גָדֹל
שְׁתִּים, וּבְאִתּוֹת שְׁתִּים, וּבְמִפְתִּים שְׁתִּים;
אֱלוֹ עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים
בְּמִצְרַיִם, וְאֱלוֹ הֵן:

באמירת עשר מכות ישפוך עוד עשר שפיכות מהכוס עצמו (ויכוון בשפיכה גם כן כנזכר
לעיל) ומה שנשאר בכוס (נעשה סוד יין המשמח) לכך לא ישפוך אלא יוסיף יין:

דָּם, צַפְרָדַע, בְּנִים, עֲרוּב, דָּבָר, שְׁחִין, בָּרָד, אֲרֶבֶה, חֲשָׁד.
מִכַּת בְּכוֹרוֹת:

רַבִּי יְהוּדָה הִיָּה נוֹתֵן בָּהֶם סַמָּנִים:

גם כאן שופכים שלוש שפיכות:

דְּצִדָּה, עַד"ש, בְּאֶחָב:

רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר: מִנֵּין אֲתָה אוֹמֵר שְׁלָקוּ הַמְצָרִים בְּמִצְרַיִם
עֶשֶׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, בְּמִצְרַיִם מָה הוּא
אוֹמֵר וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטְמִים אֵל פֶּרְעָה אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הִיא, וְעַל
הַיָּם מָה הוּא אוֹמֵר וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיֵּרְאוּ הָעָם אֶת יְיָ וַיֹּאמְנוּ בֵּינֵינוּ וּבְמִשָּׁה עֲבָדוֹ: כַּמָּה
לָקוּ בְּאֲצַבֵּעַ עֶשֶׂר מִכּוֹת, אֲמֹר מַעֲתָה בְּמִצְרַיִם לָקוּ עֶשֶׂר
מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת:

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִנֵּין שְׁפָל מִכָּה וּמִכָּה שֶׁהֵבִיא הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים בְּמִצְרַיִם הִיָּתָה שֶׁל אַרְבַּע מִכּוֹת
שֶׁנֶּאֱמַר יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת מִלְּאֲכֵי
רָעִים: עֲבָרָה אַחַת, וְזַעַם שְׁתֵּים, וְצָרָה שְׁלֹשׁ, מִשְׁלַחַת מִלְּאֲכֵי
רָעִים אַרְבַּע, אֲמֹר מַעֲתָה בְּמִצְרַיִם לָקוּ אַרְבַּעִים מִכּוֹת וְעַל
הַיָּם לָקוּ מֵאַתִּים מִכּוֹת:

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: מִנֵּין שְׁפָל מִכָּה וּמִכָּה שֶׁהֵבִיא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל הַמְצָרִים בְּמִצְרַיִם הִיָּתָה שֶׁל חֲמֹשׁ מִכּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר
יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת מִלְּאֲכֵי רָעִים,
חֲרוֹן אַפּוֹ אַחַת, עֲבָרָה שְׁתֵּים, וְזַעַם שְׁלֹשׁ, וְצָרָה אַרְבַּע,
מִשְׁלַחַת מִלְּאֲכֵי רָעִים חֲמֹשׁ, אֲמֹר מַעֲתָה בְּמִצְרַיִם לָקוּ
חֲמִשִּׁים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חֲמִשִּׁים וּמֵאַתִּים מִכּוֹת:

כַּמָּה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְמָקוֹם עֲלֵינוּ:

דינו: אלו הוציאנו ממצרים ולא עשה בהם שפטים
 דינו: אלו עשה בהם שפטים ולא עשה באלהיהם
 דינו: אלו עשה באלהיהם ולא הרג את בכוריהם
 דינו: אלו הרג את בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם
 דינו: אלו נתן לנו את ממונם ולא קרע לנו את הים
 דינו: אלו קרע לנו את הים ולא העבירנו בתוכו בחרבה
 דינו: אלו העבירנו בתוכו בחרבה ולא שקע צרינו בתוכו
 דינו: אלו שקע צרינו בתוכו ולא ספק צרפנו במדבר ארבעים שנה
 דינו: אלו ספק צרפנו במדבר ארבעים שנה ולא האכילנו את המן
 דינו: אלו האכילנו את המן ולא נתן לנו את השבת
 דינו: אלו נתן לנו את השבת ולא קרבנו לפני הר סיני
 דינו: אלו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה
 דינו: אלו נתן לנו את התורה ולא הכניסנו לארץ ישראל
 דינו: אלו הכניסנו לארץ ישראל ולא בנה לנו את הבחירה

על אחת פמה וכמה טובה כפולה ומכפלת למקום עלינו.
 שהוציאנו ממצרים. ועשה בהם שפטים. ועשה
 באלהיהם. והרג את בכוריהם. ונתן לנו את ממונם.
 וקרע לנו את הים. והעבירנו בתוכו בחרבה. ושקע צרינו
 בתוכו. וספק צרפנו במדבר ארבעים שנה. והאכילנו את
 המן. ונתן לנו את השבת. וקרבנו לפני הר סיני. ונתן לנו
 את התורה. והכניסנו לארץ ישראל. ובנה לנו את בית
 הבחירה לכפר על כל עונותינו:

רפן גמליאל היה אומר כל-שלא אמר שלשה דברים אלו
 בפסח לא יצא ידי חובתו. ואלו הן: פסח. מצה. ומרור:

פסח שהיו אבותינו אוכלים בזמן שבית המקדש קים על שום
 מה. על שום שפסח המקום על פתי אבותינו במצרים.
 שנאמר ואמרתם זבח פסח הוא ליי אשר פסח על-פתי בני
 ישראל במצרים בנגפו את-מצרים ואת בתינו הציל ויקד
 העם וישתחוו:

אוחזים את המצה החצויה (שנפרסה) ואומרים:

מצה זו שאנו אוכלים על שום מזה. על שום שלא הספיק
בצקת של אבותינו להתמיץ עד שנגלה עליהם מלך
מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם. שנאמר ויאפו
את הפצק אשר הוציאו ממצרים עגות מצות כי לא תמין
כי גרשו מצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו
להם:

אוחזים במרור אשר באמצע הקערה ואומרים:

מרור זה שאנו אוכלים על שום מזה. על שום שמררו
המצרים את-חיי אבותינו במצרים. שנאמר וימררו
את-חיהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל-עבדה
בשרה את כל-עבדתם אשר עבדו בהם בפרך:

בכל-דור ודור חיב אדם לראות את-עצמו כאלו הוא יצא
מצרים. שנאמר והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור
זה עשה יי לי בצאתי מצרים: לא את-אבותינו בלבד גאל
הקדוש ברוך הוא מצרים אלא אף אותנו גאל עמם.
שנאמר ואותנו הוציא משם למען הביא אתנו לתת לנו את-
הארץ אשר נשבע לאבותינו:

מכסים את המצות, מגביהים את הכוס עד סיום ברכת אשר גאלנו (המסתיימת במילים
"גאל ישראל"):

לפיכך אנחנו חייבים להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר
לברך לעלה ולקלם. למי שעשה לאבותינו ולנו את כל
הנסים האלו. הוציאנו מעבדות לחרות. מיגון לשמחה.
ומאכל ליום טוב. ומאפלה לאור גדול. ומשעבוד לגאולה.
ונאמר לפניו הללויה:

א הללויה | הללו עבדי יי הללו את שם יי: ב יהי שם
יי מברך מעתה ועד עולם: ג מוזרח שמש
עד מבוא מהלל שם יי: ד רם על כל גוים יי על
השמים כבודו: ה מי בני אלהינו המנפיהי לשבת:
ו המשפילי לראות בשמים ובארץ: ז מקימי מעפר דל
מאשפת ירים אביון: ח להושיבי עם נדיבים עם נדיבי
עמו: ט מושיבי | עקרת הבית אם הפנים שמחה הללויה:

א **בְּצֵאת** יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעֹז: ב הִיְתָה
 יְהוּדָה לְקִדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלֹתָיו: ג הַיָּם רָאָה
 וַיִּגַּם תִּירְדֵּן יִסָּב לְאַחֹר: ד הַחַרְיִם רָקְדוּ כְּאֵילִים גְּבַעוֹת
 כְּבֵנֵי צֶאֱן: ה מִזֶּה לָךְ הַיָּם כִּי תִנּוּם תִּירְדֵּן תִּסָּב לְאַחֹר: ו
 הַחַרְיִם תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים גְּבַעוֹת כְּבֵנֵי צֶאֱן: ז מִלִּפְנֵי אֲדוֹן
 חוּלֵי אֶרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: ח תִּהְפְּכֵי הַצֹּזֵר אֲנִים מִיּוֹם
 חֲלֻמִּישׁ לְמַעֲיָנו מִיּוֹם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר גָּאֲלָנוּ וְגָאֵל אֶת
 אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם וְהַגִּיעָנוּ הַלְלִיָּהּ הַזֶּה לְאַכְלֵנוּ
 מִצֶּה וּמְרוֹר. כֵּן יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַגִּיעֵנוּ לְמוֹעֲדִים
 וְלִרְגָלִים אַחֵרִים הַבָּאִים לְקִרְאָתֵנוּ לְשָׁלוֹם שְׂמֵחִים כְּבָנֵי
 עִירָךְ וְשִׂשִׁים בְּעִבּוֹדְךָ וְנֹאכַל שֵׁם מִן הַזִּבְחִים וּמִן
 הַפְּסָחִים (כְּמוֹצֵי שַׁבָּת: מִן הַפְּסָחִים וּמִן הַזִּבְחִים) אֲשֶׁר יַגִּיעַ דְּמָם
 עַל קִיר מִזְבִּיחְךָ לְרַצּוֹן וְנִזְדָּרָה לָךְ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלָּתֵנוּ
 וְעַל פְּדוּת נַפְשֵׁנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי גָּאֵל יִשְׂרָאֵל:

מברכים ושותים בהסיבה:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

 רחצה

נוטלים ידים ומברכים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
 עַל נְטִילַת יָדַיִם:

 מוציא

אוחזים בכל שלשת המצות שעל הקערה כסדר הנחתם – הפרוסה בין שתי השלימות
 ומברכים:

בסדר ציבורי שאין לכל אחד קערת הסדר, נוטלים חתיכת מצה ביד ומברכים:
 בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאֶרֶץ:

מצה

ולא בוצעים מהן, אלא מניחים את המצה השלישית (התחתונה) להשטמ מן היד, ומברכים על הפרוסה (החצויה) עם העליונה טרם שבירתן. מכוונים במחשבה לפטור גם-כן אכילת הכריכה שממצה השלישית וגם את אכילת האפיקומן בברכה זו:

בסדר ציבורי שאין לכל אחד קערת הסדר, אוחזים בחתיכת המצה ומברכים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מִצֵּה:

אחר כך בוצעים כזית (שיעור מדת 'כזית': כשליש מצת-יד) מכל אחת משתיהן (מהעליונה ומהחצויה) ואוכלים יחד ובהסיבה:

מרור

לוקחים כזית מרור, וטובלים בחרוסת, מנערים את החרוסת מעל המרור כדי שלא יתבטל טעם המרירות, ומברכים ברכה זו:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מְרוֹר:

אוכלים בלא הסיבה:

כורך

לוקחים מצה השלישית התחתונה, וחזרת (המרור בתחתית הקערה) עמה כשיעור כזית, טובלים בחרוסת, כורכים יחד (מצה מעל ומצה מתחת), ואומרים:

כֵּן עָשָׂה ה' לָנוּ בְּזֶמַן שִׁבְיַת הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִיָּם הָיָה כּוֹרֵךְ פֶּסַח מִצֵּה וּמְרוֹר וְאוֹכֵל בְּיַחַד. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר עַל מִצְוֹת וּמְרָרִים יֹאכְלֵהוּ:

אוכלם ביחד [ובהסיבה]:

שלחן עורך

אוכלים ושותים את סעודת החג. אפשר לשתות יין בין כוס שניה לשלישית.

צפון

בסיום הסעודה אוכל כל אחד מזית מהאפיקומן כדי שישאר טעם המצות. אם לא מספיקה מצת עורך הסדר, ניתן להוסיף ממצות אחרות. את ה'אפיקומן' אוכלים בהסיבה:

ברך

מוזגים כוס שלישית ומברכים ברכת המזון:

שיר המעלות בשוב יי את-שיבת ציון היינו כחלמים: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים, הגדיל יי לעשות עם-אלה: הגדיל יי לעשות עמנו היינו שמחים: שובה יי את-שביתנו כפאפיקים בנגב: הזרעים פרמעה ברנה יקצרו: הלוד ילך | וכבה נשא משך-הזרע, בא-יבא ברנה נשא אלמתיו:

לבני-קרן מזמור שיר יסודתו בחררי קדש: אהב יי שערי ציון, מכל משפנות יעקב: נכבדות מדבר בך, עיר האלהים סלה: אזכיר | רהב וכבל לידעי, הנה פלשת וצור עם-כוש זה ילד-שם: ולציון | יאמר איש ואיש ילד-בה, והוא יכונה עליון: יי יספר בכתוב עמים, זה ילד-שם סלה: ושרים כחללים כל מעיני בך:

אברכה את-י בכל-עת תמיד תהלתו בפני סוף דבר הפל נשמע את-האלהים ירא ואת-מצותיו שמור כי-זה פל-האדם: תהלת יי ידבר פי ויברך כל-בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו | נברך יה מעתה ועד-עולם הללויה:

קודם מים אחרונים אומרים: זה | חלק-אדם רשע מאלהים ונחלת אמרו מאל:

שוטפים קצות האצבעות במים (מים אחרונים) ואומרים:

ויברך אלי זה השלחן אשר לפני יי:

כשמברכים שלושה יחד או יותר עורכים 'זימון'. המזמן אומר:

רבתי נברך:

ועונים המסובים: יהי שם יי מברך מעתה ועד-עולם:

המזמן חוזר: יהי שם יי מברך מעתה ועד-עולם:

בשלושה עד עשרה אומר המזמן:

ברשות מרנן ורבנן ורבתי נברך שאכלנו משלו:

ועונים המסובים (והמברך): ברוך שאכלנו משלו וכטובו חיינו:

ומי שלא אכל עמהם עונה: ברוך ומברך שמו תמיד לעולם ועד:

בעשרה ויותר אומר המזמן:

ברשות מרנן ורבנן ורבתי נברך אלהינו שאכלנו משלו:

ועונים המסובים (והמזמן): ברוך אלהינו שאכלנו משלו וכטובו חיינו:

ומי שלא אכל עמהם עונה: ברוך אלהינו ומברך שמו תמיד לעולם ועד:

**ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הן את העולם בלוי
בטובו בהן בחסד וברחמים הוא-נותן לחם לכל-
בשר כי לעולם חסדו: ובטובו הגדול עמנו תמיד לא-
חסר לנו ואל יחסר-לנו מזון לעולם ועד: בעבור שמו
הגדול כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל ומכין מזון
לכל-בריותיו אשר ברא באמור הויתח את-ידך ומשביע
לכל-חי רצון: ברוך אתה יי הן את הכל:**

נודה לך יי אלהינו על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה ורחבה
ועל שהוצאתנו יי אלהינו מארץ מצרים ופדיתנו מבית עבדים
ועל-בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדתנו ועל חקך
שהודעתנו ועל חיים חן וחסד שחוננתנו ועל אכילת מזון שאתה
זן ומפרנס אותנו תמיד בכל-יום ובכל-עת ובכל-שעה:

ועל הכל יי אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך
יתברך שמוך בפי כל חי תמיד לעולם ועד: פפתוב
ואבלת ושבעת, וברכת את-יי אלהיך על-הארץ הטובה
אשר נתן לך: ברוך אתה יי על-הארץ ועל-המזון:

רחם יי אלהינו על-ישראל עמך ועל-ירושלים עירך ועל
ציון משכן כבודך ועל מלכות בית דוד משיחך ועל-
הבית הגדול והקדוש שנקרא שמוך עליו: אלהינו אבינו
רוענו זוננו פרנסנו וכלכלנו והרויחנו והרוח לנו יי אלהינו
מוהרה מפל-צרותינו: ונא אל-תצריכנו יי אלהינו. לא
לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואאתם כי אם לידך
המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה שלא נבוש ולא
נבלם לעולם ועד:

בשבת: **רצה** והחליצנו יי אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי השבת
הגדול והקדוש הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך
לשבת-בו ולנוח-בו באהבה כמצות רצונך, וברצונך הניח לנו יי
אלהינו שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו, והראנו יהוה
אלהינו בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך כי אתה-הוא
בעל הישועות ובעל הנחמות:

אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו יעלה ויבא. ויגיע ויראה וירצה.
 וישמע ויפקד ויזכר. וזכרוננו ופקדוננו. וזכרון
 אבותינו. וזכרון משיח בן־דוד עבדך. וזכרון ירושלים
 עיר קדשך. וזכרון כל־עמך בית ישראל לפניך לפלטה
 לטובה. לחן ולחסד ולרחמים ולחיים טובים ולשלום.
 ביום חג המצות הזה. ביום טוב מקרא קדש הזה. וזכרנו
 יי אלהינו בו לטובה. ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו
 לחיים טובים: ובדבר ישועה ורחמים חום וחנו ורחם
 עלינו והושיענו פי אליך עינינו. כי אל מלך חנון ורחום
 אתה:

ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו. ברוך אתה יי
 בנה ברחמי ירושלים. אמן:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם האל. אבינו מלכנו. אדירנו
 בוראנו גואלנו ויצרנו. קדושנו קדוש יעקב רוענו רועה
 ישראל המלך הטוב והמטיב לכל בכל־יום ויום. הוא
 היטיב לנו. הוא מטיב לנו. הוא ייטיב לנו. הוא גמלנו הוא
 גומלנו הוא יגמלנו לעד. לחן ולחסד ולרחמים. ולרוח הצלה
 והצלחה. ברכה וישועה. נחמה פרנסה וכל־פלה ורחמים
 וחיים ושלום וכל־טוב ומפל־טוב לעולם אל יחסרנו: הרחמן
 הוא ימלך עלינו לעולם ועד: הרחמן הוא יתברך בשמים
 ובארץ: הרחמן הוא ישתבח לדור דורים ויתפאר בנו לעד
 ולנצח נצחים ויתהדר בנו לעד ולעולמי עולמים: הרחמן הוא
 יפרנסנו בכבוד: הרחמן הוא ישבור על גלות מעל צוארנו
 והוא יוליכנו קוממיות לארצנו: הרחמן הוא ישלח ברכה
 מרבה בבית זה ועל שלחן זה שאכלנו עליו: הרחמן הוא
 ישלח לנו את־אליהו הנביא זכור לטוב ויבשר־לנו בשורות
 טובות ישועות ונחמות: הרחמן הוא יברך את־אבי מורי בעל
 הבית הזה ואת־אמי מורתי בעלת הבית הזה אותם ואת־
 ביתם ואת־זרעם ואת־כל־אשר להם אותנו ואת־כל־אשר לנו:
 כמו שברך את־אבותינו אברהם יצחק ויעקב בכל מכל כל בן
 יברך אותנו (כני ברית) כלנו יחד בברכה שלמה ונאמר אמן:

מִמְרוֹם יִלְמְדוּ עָלָיו וְעֲלֵינוּ זְכוֹת שֶׁתְּהֵא לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם
וְנִשְׂא בְרָכָה מֵאֵת יי וְצַדִּיקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְנִמְצָא
חַן וְשִׂכְל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

בשבת **הַרְחֵמֵנוּ** הוּא יִנְחֵלְנוּ לְיוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבַּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵלְנוּ לְיוֹם שֶׁכָּלוּ טוֹב:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. מִגְדוֹל
יְשׁוּעוֹת מִלְכּוֹ וְעֵשָׂה חֶסֶד | לְמִשְׁיחוֹ לְדוֹר וּלְזֶרְעוֹ עַד-
עוֹלָם: עֵשָׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל-
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יִרְאוּ אֶת-יְיָ קִדְשׁוֹ בִּי-אֵין מִחֶסֶד לִירְאוֹ: כְּפִירִים רָשׁוּ
וְרָעִבוּ וְדָרְשׁוּ יי לֹא-יִחְסְרוּ כָּל-טוֹב: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד: פּוֹתַח אֶת-יָדְךָ וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל-חַי רִצּוֹן:
כְּרוֹךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בֵּין וְהָיָה יי מִבְּטַחוֹ:

ומברכים על הכוס ושותים בהסיבה:

כְּרוֹךְ אֵתָהּ יי אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

מוזגים כוס רביעית ופוחחין הדלת לכבוד כניסת אליהו הנביא ואומרים:

שִׁפְךָ חֶמְתְּךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ. וְעַל מַמְלְכוֹת אֲשֶׁר
בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ: כִּי אֲכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֵת נְוֹהוּ הַשָּׂמֹן:
שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם זַעֲמֶךָ וְחִרוֹן אַפְּךָ יִשׁוּגֵם: תִּרְדֹּף בְּאֵף וְתִשְׁמַדֵּם
מִתַּחַת שָׁמַי יי:

IAC Las Vegas Gvanim Rimon

הלל נרצה

לא לָנוּ יי לא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד עַל חֶסֶדְךָ עַל אֲמוּנָתְךָ:
 לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיחָה נָא אֱלֹהֵיהֶם: וְאֱלֹהֵינוּ בְּשָׁמַיִם
 כֹּל אֲשֶׁר חָפֵץ עָשָׂה: עֲצִיבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יָדַי אָדָם:
 פֶּה לֶחֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינַיִם לֶחֶם וְלֹא יִרְאוּ: אֲזִנַּיִם לֶחֶם
 וְלֹא יִשְׁמְעוּ אָף לֶחֶם וְלֹא יִרְיֹחוּן: יְדֵיהֶם וְלֹא יִמְיֹשׁוּן
 רַגְלֵיהֶם וְלֹא יִתְלַכּוּ לֹא יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם: כְּמוֹתֵם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם
 כֹּל אֲשֶׁר-בָּטַח בָּהֶם: וְיִשְׂרָאֵל בָּטַח בַּיְיָ עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא:
 בֵּית אֶהְרֹן בָּטַחוּ בַּיְיָ עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא: יִרְאֵי יי בָּטַחוּ בַּיְיָ
 עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא:

יי זָכַרְנוּ יְבָרְךָ יְבָרְךָ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרְךָ אֶת בֵּית אֶהְרֹן:
 יְבָרְךָ יִרְאֵי יי הַקַּטְנִים עִם הַגְּדֹלִים: יִסֵּף יי עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם
 וְעַל בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֲשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם
 שְׁמוֹם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם: לֹא חַמֹּתִים יִתְלַלּוּ יֵה
 וְלֹא כָל-יַדְרֵי דוּמָה: וְאַנְחֵנוּ נְבָרְךָ יֵה מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם
 הַלְלוּיָהּ:

אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע יי אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָי: כִּי הִטָּה אָזְנוֹ לִי
 וּבִכְיֹי אֶקְרָא: אֶפְפוּנֵי חֶבְלֵי מוֹת וּמַצְרֵי שְׂאוּל
 מִצְאוּנֵי צָרָה וַיִּגּוֹן אֲמַצָּא: וּבְשֵׁם יי אֶקְרָא אֲנָּה יי מַלְטָה
 נַפְשִׁי: חֲנוּן יי וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מִרְחָם: שִׁמְרֵ פִתְאִים יי דַּלְתֵי
 וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבֵי נַפְשִׁי לְמִנוּחֵיכִי כִּי יי גָּמַל עֲלֵיכִי: כִּי
 חֲלַצְתָּ נַפְשִׁי מִמוֹת אֶת-עֵינֵי מִן-הַמַּעַה אֶת-רַגְלֵי מִדְּחֵי:
 אֶת-חֵלְדָּ לִפְנֵי יי בְּאַרְצוֹת חַחִיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי
 עֲנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אֲמַרְתִּי בְּחַפְזִי כֹּל הָאָדָם כֹּזֵב:

מה אָשִׁיב לִי כִּלְתַגְמוּלוֹחֵי עָלַי: כּוּם יִשׁוּעוֹת אֲשֶׁא
 וּבִשְׁם יי אֶקְרָא: נְדַרְי לִי אֲשֶׁלֶם נְגַדְהָנָא לְכָל עַמּוֹ:
 יִקָּר בְּעֵינַי יי הַמּוֹתָה לְחִסְדֵי: אָנָּא יי כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי
 עַבְדְּךָ בֶּן אֲמֹתְךָ פִּתְחַת לְמוֹסְרֵי: לָךְ אֲזַבַּח זִבְחַ תּוֹדָה
 וּבִשְׁם יי אֶקְרָא: נְדַרְי לִי אֲשֶׁלֶם נְגַדְהָנָא לְכָל עַמּוֹ:
 בְּחַצְרוֹת בַּיִת יי בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּיָהּ:

הללו אֶת יי כָּל גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כִּלְהָאֲמִים: כִּי גָבַר עָלֵינוּ
 חֲסִדוֹ וְאֲמַתְי לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

הודו ליי כי טוב	כי לעולם חסדו:
יאמרו נא ישראל	כי לעולם חסדו:
יאמרו נא בית אהרן	כי לעולם חסדו:
יאמרו נא יראי יי	כי לעולם חסדו:

מן הַמַּצָּר קִרְאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה: יי לִי לֹא אִירָא מִה־יַעֲשֶׂה
 לִי אָדָם: יי לִי בְּעֹזִי וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשִׁנְאוֹ: טוֹב לְחַסוֹת בַּיַּי
 מִבְּטַח בְּאָדָם: טוֹב לְחַסוֹת בַּיַּי מִבְּטַח בְּנְדִיבִים: כָּל גּוֹיִם
 סִבְבוּנִי בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילֵם: סִבּוּנִי גַם סִבְבוּנִי בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילֵם:
 סִבּוּנִי כְּדַבְרֵים דַּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילֵם: דָּחָה
 דָּחִיתַנִי לְנֶפֶל וַיִּי עֲזַרְנִי: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: קוֹל
 רְנָה וִישׁוּעָה בְּאֶהְלִי צְדִיקִים יִמִּין יי עֲשֶׂה חֵיל: יִמִּין יי רֹמְמָה
 יִמִּין יי עֲשֶׂה חֵיל: לֹא־אֲמוֹת כִּי אַחִיָּה וְאֶסְפָּר מַעֲשֵׂי־יְהוָה: יִסֹּר
 יִסְרֵנִי יְהוָה וְלַמּוֹת לֹא נִתְּנֵנִי: פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבֹא בָם אֲוֹדָה
 יְהוָה: זֶה הַשַּׁעַר לִי צְדִיקִים יָבֹאוּ בּוֹ: אֲוֹדָה כִּי עֲנִיתַנִּי וַתְּהִי לִי
 לִישׁוּעָה: אֲוֹדָה כִּי עֲנִיתַנִּי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה: אֲכַן מֵאִסוּ הַבּוֹנִים
 הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה: אֲכַן מֵאִסוּ הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה: מֵאֵת
 יי הִיתָה זֹאת הִיא נִפְלְאת בְּעֵינַי: מֵאֵת יי הִיתָה זֹאת הִיא
 נִפְלְאת בְּעֵינַי: זֶה הַיּוֹם עֲשֶׂה יי נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בּוֹ: זֶה הַיּוֹם
 עֲשֶׂה יי נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בּוֹ:

אָנָּא ייִ הוֹשִׁיעָה נָּא:

אָנָּא ייִ הוֹשִׁיעָה נָּא:

אָנָּא ייִ הַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּא ייִ הַצְּלִיחָה נָּא:

פְּרוּד הֵבֵא בָּשֶׂם ייִ בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית ייִ: פְּרוּד הֵבֵא בָּשֶׂם ייִ
 בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית ייִ: אֵל ייִ וַיֵּאָר לָנוּ אֶסְרוּ חַג בְּעַבְתִּים
 עַד קַרְנֹת הַמְזֻבַּח: אֵל ייִ וַיֵּאָר לָנוּ אֶסְרוּ חַג בְּעַבְתִּים עַד קַרְנֹת
 הַמְזֻבַּח: אֵלֵי אַתָּה וְאוֹרְךָ אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ: אֵלֵי אַתָּה וְאוֹרְךָ
 אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ: הוֹדוּ לַייִ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: הוֹדוּ לַייִ
 כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

יְהַלְלוּ ייִ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְחֲסִדֶיךָ צְדִיקִים
 עוֹשֵׂי רִצּוֹנְךָ וְכֹל־עֲמֶךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרַנָּה יוֹדוּ
 וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׂבְּחוּ וַיְפָאֲרוּ וַיְרַמְּמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְמַלִּיכוּ
 אֶת שְׁמֶךָ מִלְּבָנוּ, כִּי לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמֵּךְ נָאָה לְזַמֵּר, כִּי
 מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל!

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

הוֹדוּ לַייִ כִּי טוֹב

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

הוֹדוּ לְאֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

הוֹדוּ לְאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

לְעֵשֶׂה נִפְלְאוֹת גְּדֻלוֹת לְבָדוֹ

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

לְעֵשֶׂה הַשְּׂמִים בְּתִבּוּנָה

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

לְעֵשֶׂה אוֹרִים גְּדֻלִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

אֶת הַשָּׁמֶשׁ לְמוֹשְׁלֵת בַּיּוֹם

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

אֶת הַיָּרֵחַ וְכוֹכְבֵים לְמוֹשְׁלֹת בַּלַּיְלָה

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

לְמַכּוּהַ מִצְרַיִם בְּבִכּוּרֵיהֶם

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכֶם

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

בְּיַד חֲזָקָה וּבְרוּעַ נְטוּיָה

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

לְגִזֵּר יַם סוּף לְגִזְרִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

וְנָעַר פְּרַעֲיָה וַחִילוֹ בַּיַּם־סוּף

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמַּדְבָּר

פי לעולם חסדו:	למפה מלכים גדלים
פי לעולם חסדו:	ויהרג מלכים אדירים
פי לעולם חסדו:	לסיחון מלך האמורי
פי לעולם חסדו:	וילעוג מלך הפשן
פי לעולם חסדו:	ונתן ארצם לנחלה
פי לעולם חסדו:	נחלה לישראל עבדו
פי לעולם חסדו:	שבשפלנו זכר לנו
פי לעולם חסדו:	ויפרקנו מצרינו
פי לעולם חסדו:	נתן לחם לכל בשר
פי לעולם חסדו:	הודו לאל השמים

נשמת כל חי תברך את שמך יי אלהינו, ורוח כל בשר תפאר ותרומים זכרך מלפנו תמיד, מן העולם ועד העולם אתה אל. ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע, פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, אין לנו מלך אלא אתה. אלהי הראשונים והאחרונים אלוהי כל בריות, אדון כל תולדות, המהלל ברב התשפחות, המנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים, ויי הנה לא ינום ולא ישן, המעורר ישנים והמקיץ גרדמים והמשיח אלמים והמתיר אסורים והסומך נוֹפלים והזקף כפופים, לך לברך אנחנו מודים. אלו פיננו מלא שירה כים ולשוננו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע, ועיינינו מאירות כשמש וכירח, וידינו פרושות כגשרי שמים, ורגלינו קלות כאילות. אין אנו מספיקים להודות לך יי אלהינו ואלהי אבותינו, ולברך את שמך על אחת מאלף אלפי אלפים, ורבי רבבות פעמים, הטובות, נסים ונפלאות שעשית עמנו ועם אבותינו מלפנים: ממצרים גאלתנו, יי אלהינו, מבית עבדים פדיתנו, ברעב ונתנו ובשבע כלפלתנו, מחרב הצלתנו ומדבר מלטתנו, ומחלים רעים ונאמנים דליתנו. עד הנה עזרנו רחמך, ולא עזבונו חסדיך, ואל תמשנו יי אלהינו, לנצח. על כן, אברים שפלת, בנו ורוח ונשמה שנפחת באפינו, ולשון אשר שמת בפינו. הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו

וירוממו ויעריצו ויקדישו, וימליכו את שמך מלפנו. כי כל
 פה, לך יודה, וכל-לשון, לך תשבע. וכל עין, לך תצפה. וכל-
 ברה, לך תכרע. וכל-קומה, לפניך תשתחוה. וכל-הלכות
 ייראוה. וכל קרב וכליות יזמרו לשמך. בדבר שכתוב, כל
 עצמתי | תאמרנה, יי, מי כמוך; מציל עני מחזק מפני, ועני
 ואביון מגזלו. מי ידמה לך, ומי ישנה לך, ומי יערה לך, האל
 הגדול, הגבור והנורא, אל עליון, קנה שמים וארץ. נהלךך
 ונשפחה ונפארה, ונברה את-שם קדשך, פאמור; לרוד | ברכי
 נפשי את יי, וכל קרבי את שם קדשך:

האל בתעצמות עזך הגדול בכבוד שמך, הגבור לנצח,
 והנורא בנוראותיך. המלך היושב על פסא רם ונשא:

שובן עד, מרום וקדוש שמו. וכתוב, רננו צדיקים ביי, לישרים
 נאווה תהלה: בפי ישרים תתרוםם, ובשפתי צדיקים
 תתברך, ובלשון חסידים תתקדש, ובקרב קדושים תתהלל:

ובמקהלות רבבות עמך בית ישראל, ברנה יתפאר שמך
 מלפנו בכל-דור ודור, שפן חובת כל היצורים,
 לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, להודות, להלל, לשבח,
 לפאר, לרומם, להדר, לברה, לעלה ולקלם, על כל-דברי
 שירות ותשבחות דוד בן-ישי עבדך, משיחה:

ובבן ישתבח שמך לעד מלפנו, האל המלך הגדול והקדוש
 בשמים ובארץ. כי לך נאח יי אלהינו ואלהי אבותינו
 לעולם ועד: שיר ושבחה, הלל וזמרה, עז וממושלה, נצח,
 גדלה ונבירה, תהלה ותפארת, קדשה ומלכות: ברכות
 והודאות, לשמך הגדול והקדוש, ומעולם עד-עולם אתה
 אל. ברוך אתה יי, אל מלך גדול ומהלל בתשבחות, אל
 תהודאות, אדון הנפלאות, בורא כל-הנשמות, רבון כל-
 הפעשים, הבוחר בשירי וזמרה, מלך יחיד, חי העולמים:

הנוהגים לומר פזמונים, אין להפסיק בהם בין ברכה זו ובין ברכת הכוס, אלא מיד אחר-כך
 מברכים על כוס רביעית ושתיים בהסיבה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הנפץ:

ומברכים ברכה אחרונה על הגפן:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, עַל הַגָּפֶן וְעַל פְּרֵי הַגָּפֶן וְעַל
תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל-אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וּרְחֹבָה שְׂרָצִית
וְהַנְּחֻלָּת לְאִבּוֹתֵינוּ לֶאֱכֹל מִפְּרִיָּהּ וּלְשַׂבֵּעַ מִטּוֹבָהּ רַחֲם-נָא יי
אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל-עַמֶּךָ וְעַל-יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל-צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדְךָ וְעַל-מִזְבְּחֶךָ וְעַל-הַיְכָלְךָ וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ
בְּמַהֲרָה בְיָמֵינוּ וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ, וְשִׂמְחָנוּ בָּהּ וּנְבָרְכֶךָ בְּקִדְשָׁהּ
וּבְמִתְהַרְרָהּ. (בשבת: וּרְצָה וְהַחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה): וְנִכְרְנוּ לְטוֹבָה
בְּיוֹם חֹג הַמִּצְוֹת הַזֶּה, כִּי אַתָּה יי טוֹב וּמְטִיב לְכָל וְנוֹדֶה לְךָ
עַל הָאֶרֶץ וְעַל פְּרֵי-הַגָּפֶן. בְּרוּךְ אַתָּה יי עַל-הָאֶרֶץ וְעַל-פְּרֵי
הַגָּפֶן:

ברכת בנ"ר אם שטה שאר משקים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא נִפְשוֹת רַבּוֹת
וְחֶסְרוֹן עַל כָּל מַה-שֶּׁבְּרָאתָ לְהַחִיּוֹת בָּהֶם נֶפֶשׁ כָּל-חִי,
בְּרוּךְ חַי הָעוֹלָמִים:

ואחר כך אומרים:

לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּירוּשָׁלַיִם:

IAC Las Vegas Eitanim

השירים, השמחה

לחות הברית. אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

שמונה מי יודע?

שמונה אני יודע: שמונה ימי
מילה, שבעה ימי שבתא, ששה
סדרי משנה, חמשה חומשי
תורה, ארבע אמהות, שלשה
אבות, שני לחות הברית, אחד
אלקינו שבשמים ובארץ:

תשעה מי יודע?

תשעה אני יודע: תשעה ירחי
לדה, שמונה ימי מילה, שבעה
ימי שבתא, ששה סדרי משנה,
חמשה חומשי תורה, ארבע
אמהות, שלשה אבות, שני
לחות הברית, אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

עשרה מי יודע?

עשרה אני יודע: עשרה דברי
תשעה ירחי לדה, שמונה ימי
מילה, שבעה ימי שבתא, ששה
סדרי משנה, חמשה חומשי
תורה, ארבע אמהות, שלשה
אבות, שני לחות הברית, אחד
אלקינו שבשמים ובארץ:

אחד עשר מי יודע?

אחד עשר אני יודע: אחד עשר
כוכביא, עשרה דבריא, תשעה
ירחי לדה, שמונה ימי מילה,
שבעה ימי שבתא, ששה סדרי
משנה, חמשה חומשי תורה,
ארבע אמהות, שלשה אבות.

אחד מי יודע?

אחד מי יודע?

אחד אני יודע: אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

שנים מי יודע?

שנים אני יודע: שני לחות
הברית, אחד אלקינו שבשמים
ובארץ:

שלשה מי יודע?

שלשה אני יודע: שלשה אבות,
שני לחות הברית, אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

ארבע מי יודע?

ארבע אני יודע: ארבע אמהות,
שלשה אבות, שני לחות הברית,
אחד אלקינו שבשמים ובארץ:

חמשה מי יודע?

חמשה אני יודע: חמשה חומשי
תורה, ארבע אמהות, שלשה
אבות, שני לחות הברית, אחד
אלקינו שבשמים ובארץ:

ששה מי יודע?

ששה אני יודע: ששה סדרי
משנה, חמשה חומשי תורה,
ארבע אמהות, שלשה אבות,
שני לחות הברית, אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

שבעה מי יודע?

שבעה אני יודע: שבעה ימי
שבתא, ששה סדרי משנה,
חמשה חומשי תורה, ארבע
אמהות, שלשה אבות, שני

שני לחות הברית. אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

שנים עשר מי יודע?

שנים עשר אני יודע: שנים עשר
שכטיא. אחד עשר כוכביא.
עשרה דבריא. תשעה ירחי
לדה. שמונה ימי מילה. שבעה
ימי שפתא. ששה סדרי משנה.
חמשה חומשי תורה. ארבע
אמהות. שלשה אבות. שני
לחות הברית. אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

שלשה עשר מי יודע?

שלשה עשר אני יודע: שלשה
עשר מדיא. שנים עשר שכטיא.
אחד עשר כוכביא. עשרה
דבריא. תשעה ירחי לדה.
שמונה ימי מילה. שבעה ימי
שפתא. ששה סדרי משנה.
חמשה חומשי תורה. ארבע
אמהות. שלשה אבות. שני
לחות הברית. אחד אלקינו
שבשמים ובארץ:

חד גדיא

חד גדיא, חד גדיא:

דזבין אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא שונרא ואכלה לגדיא.
דזבין אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא כלבא ונשך לשונרא. דאכלה
לגדיא. דזבין אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא חוטרא והכה לכלבא.
דנשך לשונרא. דאכלה לגדיא.
דזבין אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא נורא ושרף לחוטרא. דהכה
לכלבא. דנשך לשונרא. דאכלה
לגדיא. דזבין אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא מיא וכבה לנורא. דשרף
לחוטרא. דהכה לכלבא. דנשך
לשונרא. דאכלה לגדיא. דזבין
אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא תורא ושתה למיא. דכבה
לנורא. דשרף לחוטרא. דהכה
לכלבא. דנשך לשונרא. דאכלה
לגדיא. דזבין אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא השוחט ושחט לתורא.
דשתה למיא. דכבה לנורא.
דשרף לחוטרא. דהכה לכלבא.
דנשך לשונרא. דאכלה לגדיא.
דזבין אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא מלאך המות ושחט
לשוחט. דשחט לתורא. דשתה
למיא. דכבה לנורא. דשרף
לחוטרא. דהכה לכלבא. דנשך
לשונרא. דאכלה לגדיא. דזבין
אפא בתרי זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

ואתא הקדוש ברוך הוא ושחט
למלאך המות. דשחט לשוחט.
דשחט לתורא. דשתה למיא.
דכבה לנורא. דשרף לחוטרא.
דהכה לכלבא. דנשך לשונרא.
דאכלה לגדיא. דזבין אפא בתרי
זוזי.

חד גדיא, חד גדיא:

1

אָדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מְלֻךְ בְּטָרֵם
כָּל יְצוֹר נִבְרָא. לְעַת נַעֲשֶׂה
בְּחַפְצוֹ כָּל, אֲזִי מְלֻךְ שְׂמוֹ נִקְרָא.
וְאַחֲרֵי כִּבְלוֹת הַכֹּל, לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ
נּוֹרָא. וְהוּא הִיָּה וְהוּא הוֹדָה וְהוּא
יְהִיָּה בְּחַפְאָרָה:

2

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה
שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

3

יִשְׂרָאֵל בְּטַח בַּה', עֲזָרֵם וּמַגֵּנֵם
הוּא:

4

שִׂישׁוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם, גְּלוּ בַּה',
כָּל אוֹהֲבֵיהֶּי. עַל חוֹמוֹתֶיךָ
עִיר דָּוִד, הַפְקַדְתִּי שׁוֹמְרִים, כָּל
הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה:

5

וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרְתֶךָ, וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וַיַּחַד
לְכַבְּנוּ, לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת
שְׁמֶךָ. וְלֹא נְבוֹשׁ וְלֹא נִבְלֵם, וְלֹא
נִכְשַׁל לְעוֹלָם וָעֶד:

6

יִבְרַכְךָ ה' מִצִּיּוֹן, וְרֵאָה בְּטוֹב
יְרוּשָׁלַיִם, כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.
וְרֵאָה בְּנֵים לְבָנֶיךָ, שְׁלוֹם עַל
יִשְׂרָאֵל:

7

יְשַׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם, וְתִגַּל הָאָרֶץ
יְרַעַם הַיָּם וּמְלֵאוֹ:

8

כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ, נֶאֱשַׁר צַר מְאֹד
וְהֶעֱקַר לֹא לִפְחוּד כָּלֵל:

9

שְׁבַחֲךָ יְרוּשָׁלַיִם אֶת ה', הַלְלִי
אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן, כִּי חֲזַק
בְּרִיחֵי שְׁעָרֶיךָ, בְּרַךְ בְּגִיד בְּקַרְבְּךָ:

10

שִׁיר לַמַּעֲלוֹת, אֲשֶׁא עֵינַי אֶל
הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי.
עֲזָרִי מֵעַם ה' עֲשֵׂה שְׁמִים וְאָרֶץ.
אֵל יִתֵּן לַמּוֹט רִגְלֶךָ אֵל יְנוּם
שׁוֹמְרֶךָ. הִנֵּה לֹא יְנוּם וְלֹא יִישָׁן
שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. ה' שׁוֹמְרֶךָ ה' צִלְּךָ
עַל יַד יְמִינֶךָ. יוֹמֵם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא
יִכְבֶּה וַיִּרַח בַּלַּיְלָה. ה' יִשְׁמְרֶךָ
מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשֶׁךָ. ה'
יִשְׁמַר צִאתְךָ וּבואְךָ מֵעַתָּה וְעַד
עוֹלָם:

11

עוֹד אָבִינוּ חַי, עִם יִשְׂרָאֵל חַי:

12

הִנֵּה מַה טוֹב וּמַה נְעִים, שְׁכַת
אֲחִים גַּם יַחַד:

13

אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֲמוּנַת שְׁלָמָה
בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, וְאֵף עַל פִּי
שִׁיתְחַמְּמָהּ, עִם כָּל זֶה אַחֲבָה לוֹ,
בְּכָל יוֹם שִׁיבוֹא:

22

אני הוא עין מאד זקן ושבע ימים, ראיתי כּבֵר רוחות עזות ורעמים, אתה עלה קמן מתנועע, במוח בעצמו הכל יודע, קח אתה צידה לדרך – את נסיוני, אל תזלזל, אולי זה כל מה שיש לי, כי יש ימים יפים הכל פורח ויש שעות קשות הכל בורח.

תחזיק חזק עלה קמן שלי, בי לא תמיד הכל בחוץ בהיר. ברוח סער וסופה קרה תזכר ותתחזק **אני אתה**.

ולא תמיד הכל נכון הכל מוכן, חיים זה לא שעור חשבון, זה גם מבחן. עכשו עלה קמן הכל רגוע, אך מרחוק אולי ענן מגיע, קח אתה צידה לדרך – את ברכתי, חצי הכוס היא מלאה תזכר תמיד. וכשהשמש אל הים שוקעת, אל תדאג, מחר היא שוב זורחת.

תחזיק חזק עלה קמן שלי, בי לא תמיד הכל בחוץ בהיר. ברוח סער וסופה קרה תזכר ותתחזק **אני אתה**:

14

ימלא פי תהלתך כל היום תפארתך אל תשליכני לעת זקנה ככלות כחי אל תעזבני:

15

מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב נצד לשונך מרע ושפתיה מדבר מרמה סוד מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו:

16

אלה חמדה לבי, וחוסה נא ואל תתעלם:

17

דוד מלך ישראל, חי וקים:

18

מצודה גדולה להיות בשמחה תמיד:

19

יחד בלם קרשה לך ישלשו:

20

אין ערך לך ה' אלקינו בעולם הזה ואין זולתך מלפני לחיי העולם הבא אפס בלתך גואלנו לימות המשיח ואין דומה לך מושיענו לתחיית המתים:

21

אתה שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחוות בנעם ה' ולבקר בהיכלו:

23

בְּרַחֲבֵינוּ הַצַּר נָרַךְ אֶחָד מִזֹּרֵר
הוא יוֹשֵׁב בְּצַרְיָפוֹ וְלֹא
עוֹשֶׂה דְבָר. אִישׁ אֵינוֹ בָּא לְקִנּוּת,
וְאֵין אִישׁ מְבַקֵּר, וּשְׁנַתִּים שֶׁהוּא
כֹּכֵר אֵינוֹ מְנַגֵּר.

וְהוּא חֹלֵם אֶחָד נוֹשֵׂא עוֹד
בְּלִבּוֹ לְבָנוֹת כֶּסֶף לְאֵלֵיהֶו
שִׁיבּוּא, עַל כִּפְיוֹ אוֹתוֹ יָבִיא,
לְאֵלֵיהֶו הַנְּבִיא.

וְהוּא יוֹשֵׁב וּמְתַכֵּה לוֹ כֹּכֵר שְׁנַיִם
חֹלֵם הוּא שִׁיזְכֶּה לוֹ, עַל סוּדוֹ
שׁוֹמֵר וּמְתַכֵּה לוֹ מְתֵי כֹכֵר יִגִיעַ
הַיּוֹם.

בְּרַחֲבֵינוּ הַצַּר נָרַךְ סַנְדְּלָר אֶחָד
מִזֹּרֵר הוּא יוֹשֵׁב בְּצַרְיָפוֹ וְלֹא
עוֹשֶׂה דְבָר, מִדְּפִיּוֹ הַרְיָקִים
מְכַסִּים בְּאֶבֶק כֹּכֵר שְׁנַתִּים מְנַחַת,
הַמְרַצֵּעַ בְּשֵׁק.

וְהוּא חֹלֵם כִּי נַעֲלִים הוּא תוֹפֵר,
כֵּן עַל הָרִים יִגְוּוּ רַגְלֵי הַמְּבַשֵּׁר.
עַל כִּפְיוֹ אוֹתָן יָבִיא, לְאֵלֵיהֶו
הַנְּבִיא.

בִּירוּשָׁלַיִם יִשְׁנֶוּ אִישׁ, לְגַמְרֵי לֹא
צָעִיר, שֶׁכְּבִנָּה הַרְבֵּה בְּתִים בְּכָל
פְּנוֹת הָעִיר.

הוּא מְכִיר כָּל סַמְטָה, כָּל רְחוֹב
וּשְׁכוּנָה, הוּא בּוֹנֶה אֶת הָעִיר
כֹּכֵר שִׁבְעִים שָׁנָה.

וְהוּא חֹלֵם כִּי כְמוֹ שְׁאֵת הָעִיר
בְּנֶה, יִנִּיחַ לְמַקְדָּשׁ אֶת אֶבֶן הַפְּנֵה.
עַל כִּפְיוֹ אוֹתָהּ יָבִיא לְאֵלֵיהֶו
הַנְּבִיא.

וְהוּא יוֹשֵׁב וּמְתַכֵּה לוֹ...

24

עוֹמֵד לוֹ עֵץ בְּצִדֵי דְרָכִים,
מוֹשֵׂיט לְצַד עֲנָפִים רַבִּים
וּלְפִתַע עֲלֶה קָמָן נִתְלַשׁ עַל
הָאָרֶץ הוּא גִלְשׁ.

צַדִּיק עוֹבֵר שֵׁם וּמִתְפַּלֵּא וְשׂוֹאֵל
הוּא אֶת הָעֲלֶה אֲמוֹר נָא מִדּוּעַ
וְעַל מָה הוֹשִׁלְכֶת לְאֶרְמָה.

וְהָעֲלֶה לְצַדִּיק עוֹנֶה, לֹא אֲנִי כֹּאֵן
הַמְּמוֹנֶה, הָעֲנָף לְפִתַע פִּתְאוּם
נִרְעַד וְאוֹתֵי הַשְּׁלִיף לְעַד.

עֲנָף עֲנָף הַמְּמוֹנֶה אוֹלֵי תִתֵּן לִי
מִעֲנָה, מִדּוּעַ לְפִתַע אֶתָּה נִרְעַד
מִשְׁלִיף הָעֲלֶה לְעַד.

וְהָעֲנָף לְצַדִּיק עוֹנֶה, לֹא אֲנִי כֹּאֵן
הַמְּמוֹנֶה, הַרוּחַ לְפִתַע פִּתְאוּם
נִשְׁכָּה וְהָעֲלֶה הִיא סַחְבָּה.

רוּחַ רוּחַ הַמְּמוֹנֶה אוֹלֵי מִעֲנָה
תִּתְּנֵי לִי נָא, מִדּוּעַ לְפִתַע פִּתְאוּם
נִשְׁבֶּתָ וְאֵת הָעֲלֶה סַחְבָּתָ.

וְהַרוּחַ לְצַדִּיק עוֹנֶה, לֹא אֲנִי כֹּאֵן
הַמְּמוֹנֶה, הַמְּלֶאֶךְ שְׁלִי עָלֶי צְנוּהָ
וּפְתַחְתִּי בְּנִשְׁיבָה.

מְלֶאֶךְ מְלֶאֶךְ הַמְּמוֹנֶה, אוֹלֵי תִתֵּן
לִי מִעֲנָה, עַל הַרוּחַ מִדּוּעַ תִּצְנוּהָ
לְנִשׁוּב עַל הָעֲלֶה.

וְהַמְּלֶאֶךְ לְצַדִּיק עוֹנֶה, לֹא אֲנִי
כֹּאֵן הַמְּמוֹנֶה, בּוֹרֵא הָעוֹלָם
הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא לַעֲשׂוֹת זֹאת לִי
הוֹרָה.

בּוֹרֵא הָעוֹלָם שְׁלִיט עֲלוּיָן, אוֹלֵי
תִּסְבִּיר לִי בְּהִגְיוֹן, עֲלֶה קָמָן זֶה
מִפְּנֵי מָה הוֹשִׁלְכֶת לְאֶרְמָה.

29

וְשִׁמְחֵתָּ בְּחִנּוּךָ, וְהֵייתָ אִדָּךְ שְׂמֵחָה:

30

אֵימֹתַי קָאֵתִי מִרַ לְכַשִּׁיפוּצוֹ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה:

31

עוּצוּ עֲצָה וְתוֹפֵר דְּבָרוֹ דְּבָר וְלֹא יָקוּם כִּי עֲמָנוּ אֵלֶי:

32

כְּמוֹצְרִים גְּאֻלְתָּנוּ מִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ:

33

שְׁמָעוּ שְׁמָעוּ חֲבָרִים וְהַטּוּ אָזְנוֹ לְמַבְצְעֵי הַרְבִּי מְלִיּוּבֵאוּוֹיִמְשׁוּ. שְׁכַל אִשָּׁה וּבַת תִּדְלִיק גֵּרוֹת שִׁבְתָּ וְכָל הַיְהוּדִים יִנְיָחוּ תִפְלִין עַל כָּל דָּלַת מְזוּזָה אִי אִי אִי אִי, בְּכָל בַּיִת קִפַּת צְדָקָה אִי אִי אִי אִי, סִפְרֵי קֹדֶשׁ קָנָה לָךְ אִי אִי אִי אִי, קִבַּע בָּהֶם לְמוֹדֶיךָ אִי אִי אִי אִי, אִזִּי מְשִׁיחַ בְּמַהֲרָה יָבוֹא:

34

אֲתָה בְּחַרְתָּנוּ, מִכָּל הָעַמִּים אֲהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ, וְרִמַּמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת וְקִדְשַׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְקִרְבַּתָּנוּ מִלִּבְנוֹ לְעִבּוֹדְתֶיךָ, וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאתָ:

וְהַבּוֹרָא הוּא בְּכַבּוּדוֹ, מִסְבִּיר לְצַדִּיק בְּרוּב חֲסִדוֹ, הָרַם מִשָּׁם אֶת הָעֵלָה וַיִּמָּה שְׁתַּחֲתִיו גְּלָה; תּוֹלַעַת שׁוֹכְכַת שָׁם קִמְנִטְנָה, בּוֹרְדָה הִיא וּמִסְבְּנָה, עַל הָעֵץ יִשְׁבֶּה לָהּ בְּמִקּוֹמָהּ וּבְקוֹשֵׁי רֶב נִשְׁמָה, לְהַרְדֵּם לֹא עֵלָה בְּיָדָהּ, כִּי הַשְּׂמֵשׁ בְּעוֹז יִקְדָהּ, וְקִרְאָהּ אֵלֶי – בּוֹרָא הַצֵּל, תָּן לִי נָא קֶצֶת צֶלַם.

מִיד הוֹרִיתִי לְמַלְאָךְ, וְאֶת הַרוּחַ הוּא שָׁלַח, הִיא עַל הָעֲנָף נִשְׁבָה, וְאֶת הָעֵלָה הִיא סַחְבָה, עִם הַתּוֹלַעַת לְאֲדָמָה, וְהוּא הַסְתִּיר לָהּ אֶת הַחַמּוֹת, וְהַתּוֹלַעַת הַקְטַנָּה שִׁקְעָה לָהּ בְּשִׁינָה:

25

הוֹשִׁיעָה אֶת עַמְּךָ וּבְרַךְ אֶת נַחֲלֶתְךָ וְרַעַם וּנְשֹׂאִם עַד הָעוֹלָם:

26

אֲנָעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֲעַרְגֶּה, כִּי אֵלֶיךָ נִפְשֵׁי תַעֲרֹגוּ. נִפְשֵׁי חֲמֻדָה בְּצֶל יָדֶיךָ לְדַעַת כָּל רוֹ סוֹדֶיךָ:

27

אֵלֶי אֲתָה וְאוֹדֶךָ, אֱלֹקֵי אֲרוֹמְמֶךָ:

28

וּפְרַצְתָּ יָמָה וְקִדְמָה, וְצַפּוֹנָה וְנִגְבָה:

נגילה הללויה

נגילה הללויה נגילה בא זמן הנאילה:

אל שדי קבץ נדחי ידידי וגרש משנאי. נפשי בהם געלה: נגילה:
שלה לי בן ישי גואלי ובנה לי בית היכלי. באויבי עשה פלה: נגילה:
רחמן חוס על עם לא אלמן. ושלח להם ציר נאמן. ונסדר שיר ותהלה: נגילה:

אשורר שירה

אשורר שירה לכבוד התורה. מפז יקרה זכה וברה:

נאמן שמו בחר בעמו, להיות לו לשמו אומה נבחרה: אשורר:
נתנה לנו על יד רוענו, משה רבינו בחר האמה: אשורר:
אשרי הגבר על יצרו וגבר, מישרים דובר בוחר בתורה: אשורר:
רבה נעימה תורה תמימה פתי מחכימה עין מאירה: אשורר:

מפי אל

מפי אל, מפי אל, יבורך ישראל:

אין אדיר בה. אין ברוך כבן עמרם. אין גדולה בתורה, ואין דורשיה בישראל: מפי אל:
אין הדור בה. אין ותיק כבן עמרם. אין זכיה בתורה, ואין חכמיה בישראל: מפי אל:
אין טהור בה. אין ישר כבן עמרם. אין כבודה בתורה, ואין לומדיה בישראל: מפי אל:
אין מלך בה. אין נביא כבן עמרם. אין סגולה בתורה, ואין עוסקיה בישראל: מפי אל:
אין פודה בה. אין צדיק כבן עמרם. אין קדשה בתורה, ואין רוממיה בישראל: מפי אל:
אין קדוש בה. אין רחום כבן עמרם. אין שמירה בתורה, ואין תומכיה בישראל: מפי אל:

חב"ד

חביבי יה חביבי. האל המלך הרחמן. ישלח משיחו הנאמן:
אב הרחמן שמע קולנו, שלח בן דוד ויגאלנו, נשוב לציון עיר קדשנו,
 ונשלוט בה ביד רמה:
חביבי:
שמה נתאסף בעיר הבירה, ומחדש ישמע קול שירה ואז נדליק
 המנורה, בבית שוכן מעונה:
חביבי:
ראה בעני ישראל עמד, והשיבם נא לגבוליה, ואז יראה כל זכוריה,
 שלש פעמים בשנה:
חביבי:

עזרני אל חי

עזרני אל חי להכניע, את יצר המפתה המריע, מביתך אין מושיע,
 להושיעני:
דלתי תשובה חי פתח לי, כי שבתתי מחטאי ומעלי, אנא צורי שמע
 קולי מהר ענני, אודה עלי פשעי, אתה תשא עוונתי:
סוד ימינה הפשוטה, לקבל את נפש המתחרטה, ולא תוסיף תחטא,
 אליך קוני, הרחק נא מעליה, חברת פת הצפוני:

שלום לבן דודי

שלום לבן דודי, הצח והארמון, שלום לך מאת, דקה כמו רמון;
לקראת אחותך רויז, צא נא להושיעה, וצלח בבן ישי, רבת בני עמון;
מה לך יפהפיה, תעוררי אהבה, ותצלצלי קולך, כמעיל בקול פעמון;
העת אשר תחפין, אהבה אחישנה, עתה ועליך, ארד כטל חרמון;

לך א-לי

לך אלי תשוקתי בך חשקי ואהבתי:
לך לבי וכליותי לך רוחי ונשמתתי:
 השיבני ואשובה ותרצה את תשובתי:
לך אזעק בך אדבק עדי שובי לאדמתתי
לך אני בעודי חי ואף כי אחרתי מותתי:
 השיבני ואשובה ותרצה את תשובתי:
לך נדי לך רגלי וממך היא תכונתי:
לך עצמי לך דמי ועורי עם גוייתי:
 השיבני ואשובה ותרצה את תשובתי:

למען הקהילה על ידי הקהילה

מאחלים לכם חג פסח שמח

המסורת היהודית אומרת כי "חייב
אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא
ממצריים". האדם אינו נולד בן חורין,
אלא עליו לעבוד וליצור קהילה משלו,
על מנת לצאת, בכל שנה בחייו,
לחירות מהמצריים שלו. בזכות
הקהילה המדהימה שלנו, אנו יכולים
לשמור על ערכי החירות והזהות.

